

РЕШЕНИЕ

№ 116

гр. П., 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Ани Харизанова

при участието на секретаря Стоянка Ст. Коцева
като разгледа докладваното от Ани Харизанова Въззивно гражданско дело № 20245200500113 по описа за 2024 година

и за да се произнесе , взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл.от ГПК.

С решение №1264 от 27.11.2023г, постановено по гр.д.№1680/2023г по описа на Районен съд-П. е отхвърлен предявения от Н. С. И. с ЕГН ***** от град С., ж.к.“М.“, бл.440, вх.2, ап.38 против „Т. С.“АД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление град С., ул.“Я.“№23Б иск по чл.439, ал.1 от ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника сумата от 2 86.29лв. главница за неплатена топлинна енергия за периода от 01.06.2009г до 30.04.2012г., сумата от 227.79лв. мораторна лихва за периода от 31.07.2009г до 11.06.2012г. за събиране, на които е образувано изпълнително дело №8409/2016г. по описа на ЧСИ Н.М. с район на действие СГС въз основа на изпълнителен лист от 14.05.2016г., издаден по гр.д.№16035/2012г по описа на СРС. Осъдена е Н. С. И. да заплати на „Т. С.“АД с ЕИК ***** сумата от 100лв. разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл.259 от ГПК против така постановеното решение е подадена въззивна жалба от Н. С. И., чрез пълномощника и адв.И. Н., в която са изложени оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт. Твърди се, че районния съд е приложил неправилно материалния закон и е постановил решението си при съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че давността за лихви е тригодишна, а не петгодишна, поради което сумите за мораторна лихва за погасени с тригодишна погасителна давност. Поддържа се във въззивната жалба, че според съдебната практика налагането на запори, които не са довели до реален забор, както и насрочването на опис и оценка на движими вещи при данни, че същите фактически не са били осъществени на определените дати само по себе си не прекъсва давността, тъй като съставлявало действие, насочено към издирване на имуществото на длъжника, съставляващо годен обект за изпълнение. Поисканият изпълнителен способ – наложен забор на трудовото възнаграждение не са довели до осребряване на имуществото на длъжника и не може да бъде ценен като валидно правно действие. Това било проучване на имущественото състояние, тоест има ли суми в банковите сметки, има ли секвестрируемо имущество и т.н. Твърди се в жалбата, че когато молбата на вискателя не отговаря на изискванията на закона, а именно да съдържа конкретно посочено имущество, което трябва да бъде заборено или евентуално проверено, за да бъде заборено, то не се прекъсва давността. За да се прекъсне давността, трябва да са налице кумулативно и двете предпоставки- да има подадена молба от вискателя за изпълнителното действие и същото да е предприето от съдия- изпълнителя. В обобщение в жалбата се сочи, че в настоящия случай не са извършвани изпълнителни действия от страна на вискателя и поради това давността не е спирана и прекъсвана. Не са били извършвани никакви изпълнителни действия за период по-дълъг от пет години.

Прави се искане да бъде отменено обжалваното решение и вместо него да бъде постановено друго по същество на спора, с което предявения иск да бъде уважен, както и да се присъдят разноски за двете съдебни инстанции.

В срока по чл.263 от ГПК е подаден писмен отговор от насрещната страна „Т. С.“АД с ЕИК *****, с който се изразява становище, че въззивната жалба е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без

уважение, а обжалваното първоинстанционно решение като правилно, обосновано и законосъобразно, да бъде потвърдено. Претендира се заплащане на юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция страните не се явяват и не се представляват. От жалбоподателката Н. И. е подадено писмено становище, с което се поддържа въззивната жалба. ОТ „Т. С.“ АД е подадена писмена молба, с която се изразява становище, че поддържа писмения отговор.

Пазарджишкият окръжен съд след като съобрази, твърденията, изложени във въззивната жалба, като взе предвид доводите на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, при спазване разпоредбите на чл.12 и чл.235 от ГПК при за установено следното от фактическа страна:

Въззивната жалбата, иницирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличие на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Производството пред районния съд е образувано по искова молба, подадена от Н. С. И., ЕГН ***** със съдебен адрес гр. С.. ж.к. „М.“ бл.440, вх.2, ап.38, чрез адвокат И. Н. против „Т. С.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, в обстоятелствената част на която се твърди, че срещу ищцата е било водено заповедно производство, което е завършило с издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист от 14.05.2016г, въз основа на който изпълнителен лист е било образувано изпълнително дело №8409/2016г по описа на ЧСИ Н.М. с рег.№841. Твърди се в исковата молба, че давността за сумите по изпълнителния лист е започнала да тече от влизане в сила на заповедта за изпълнение. Дори да се приемело, че давността започва да тече от издаване на изпълнителния лист, което не е така, то същата е изтекла на 14.05.2021г. Ответникът по делото не бил предприел никакви действия, прекъсващи давността. Според ищцата, когато молбата от вискателя не отговаря на изискванията на закона, а именно да съдържа конкретно посочено имущество, което трябва да бъде запорирано или евентуално проверено, за да бъде запорирано, то давността не се прекъсва. Твърди се, че според съдебната практика действия на ЧСИ срещу несеквестрируемо имущество на длъжника е незаконосъобразно и не прекъсва давността. Именно такива незаконосъобразни действия представляват удължаване на погасителната

давност, което е забранено с императивната правна норма на чл.113 от ЗЗД. Твърди се, че запорните съобщения, които не са довели до реален запор, както и насочването на опис и оценка на движими вещи при данни, че същите фактически не са били осъществени на определените дати сами по себе си не прекъсват давността, тъй като съставляват действия, насочени към издирването на имуществото на длъжника, съставляващо годен обект на изпълнение. Твърди се, че в случая е налице хипотезата на чл.433, ал.1 т.8 от ГПК и чл.433, ал.1 т.5 от ГПК след като има двугодишно бездействие от страна на вискателя и делото по силата на закона е трябвало да бъде прекратено. Нямащо е имущество на длъжника, което да може да бъде секвестрирано съгласно чл.433, ал.1 т.5 от ГПК. Всякакви изпълнителни действия, включително запови и възбрани след двугодишното бездействие не прекъсват давността. В обобщение в обстоятелствената част на исковата молба се сочи, че давността е изтекла и исковите суми са недължими.

Формулирано е искане да се приеме за установено по отношение на ответника, че ищецът не дължи следните суми: 2086,29 лева - главница за неплатена топлинна енергия за периода от 01.06.2009 г. до 30.04.2012 г., 227,79 лева - мораторна лихва за периода от 31.07.2009 г. до 11.06.2012 г., за събиране на които е образувано изпълнително дело №8409/2016 г. по описа на ЧСИ Н.М. с район на действие СГС, въз основа на изпълнителен лист от 14.05.2016 г., издаден по гр.д. № 16035/2012г. по описа на СРС, 113 състав.

В срока по чл.131 от ГПК от ответната страна е подаден писмен отговор, с който е оспорен предявения иск. Твърди се, че вземането на дружеството- ответник е станало ликвидно и изискуемо след влизане в сила на решение по възз.гр.д.№8076/2015г. на СГС, което е станало на 11.04.2016г.и приложение следва да намери петгодишната давност, съобразно разпоредбата на чл.117 от ЗЗД. Твърди се, че давността за процесното вземане е прекъсната с образуване на изпълнително дело срещу ищцата. Най-напред с молба с вх. № 126361/10.09.2016 г., депозирана от страна на „Т. С.“ ЕАД, било образувано изпълнително дело № 201684104008409 по описа на ЧСИ Н.М. и за първи път давността за вземането е прекъсната именно тогава, доколкото в молбата е поискано предприемане на конкретни изпълнителни действия срещу длъжника и изрично е посочено, че на основание чл.18, ал.1 от ЗЧСИ съдебният изпълнител е овластен да избира начина на изпълнение. Следвало да се има предвид възлагането за определяне способа на изпълнение съгласно чл.18 ЗЧСИ от страна на „Т. С.“ ЕАД към ЧСИ. Твърди, че дружеството е предприемало действия, чрез депозиране на молби за извършване на конкретни изпълнителни действия, с цел удовлетворяване като вискател и това е осуетило настъпването на давността. Твърди се, че давностният срок бил прекъсван и с всяко едно извършено от страна на ЧСИ

М. изпълнително действие или с поисканите изпълнителни действия от вискателя. За погасяване на задължението имало и постъпвали суми от ищцата Н. И. по банковата сметка на дружеството, във връзка с което изпълнителното дело не следвало да бъде прекратено на основание чл.433, ал.1, т.5 ГПК.Твърди се, че съгласно чл.3 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, изменен с Държавен вестник бр. 34 от 09.04.2020 г., съгласно който от 13.03.2020 г. до отмяна на извънредното положение, което се е случило на 20.05.2020 г. - спират да текат определени - изрично посочени срокове, включително и давностните. Моли съдът да отхвърли предявения иск като неоснователен.

От ангажираните пред районния съд писмени доказателства/приложено ксерокопие от изпълнително дело №8409/2016г по описа на ЧСИ Н.М. с рег.№841 с район на действие СГС/ и по-конкретно изпълнителен лист от 14.05.2016 г. по ч.гр.д. № 16035/2012 г. по описа на СРС, че И.М. И. и Н. С. И./ ищцата по настоящото дело/ са осъдени да заплатят на ответното дружество/ кредитор/ по 1/2 част от следните суми: сумата от 4172,59 лева, за доставена от дружеството топлинна енергия през периода от м.06.2009 г. до м.04.2012 г., ведно със законната лихва, считано от 24.07.2012 г. до окончателното ѝ изплащане и сумата от 455,58 лева, мораторна лихва за периода от 31.07.2009 г. до 11.06.2012 г.От приложената по делото молба по чл.19, ал.1 ЗЧСИ се установява, че ответното дружество е инициирало образуването на изпълнително дело срещу горепосочените лица, за сумите посочени в изпълнителния лист. На основание чл.18, ал.1 ЗЧСИ е възложено на ЧСИ изцяло да проучи имущественото състояние на длъжника, да направи справки, да набави документи, книжа и други, както и да определи начина на изпълнението.

С разпореждане от 10.09.2016 г е образувано изпълнително дело № 20168410408409/2016 г. по описа на ЧСИ Н.М., рег. № 841 по описа на СГС. Изпратено е съобщение по чл.191 ДОПК до НАП. Изпратени са искания за множество справки за имущественото състояние на длъжниците. Наложено е заповед върху вземането им за пенсия.

Постъпило е писмо от ТД на НАП С. град, Дирекция „Пенсии“, в което е посочено, че на ищцата не може да се наложи заповед върху вземането ѝ за пенсия, съгласно чл.446 ГПК, тъй като размерът на пенсията е под размера на минималната работна заплата за страната. Установява се, че ищцата няма задължения и наложени обезпечителни мерки /удостоверение от РД на НАП гр. С./.

С разпореждане от 18.01.2019г. на ЧСИ Н.М. с рег.№ 841 е насрочен опис на ищцата за 28.02.2019г. от 11:00часа на адрес село С., община Б., ул.“Т. и о.“№48.

Насрочен е опис на движимо имущество на ищцата за 25.04.2018г. от 14:00 часа на адрес град С., ж.к.М.“, бл.3, вх.4, ет.11, ап.58 като съобщението е връчено по реда на чл.47 от ГПК

На 05.08.2019г. е подадена молба от вискателя за извършване на справки до НАП с оглед налагане на заповор върху трудовото възнаграждение/ пенсия на длъжника/, както и да се насрочи опис на движими вещи, собственост на длъжника.

На 03.09.2019г от вискателя е подадена нова молба до ЧСИ , която молба е със съдържание, идентично на съдържанието на молбата от 05.08.2019г.

С разпореждане от 25.09.2019г. е насрочен опис на движимо имущество , собственост на длъжника Н. С.,който да се състои на 31.10.2019г от 11:00 часа на адрес село С., община Б., ул.“Т. и о.“№48.

На 17.10.2019г е наложен заповор върху вземанията на ищцата в „Банка ДСК“ЕАД. На 01.10.2019г е наложен заповор на вземанията на ищцата в „ОББ“АД.На 07.10.2019г.е постъпило писмо от „Банка ДСК“ЕАД, в което е посочено, че по разплащателната сметка на ищцата постъпват пенсии, които са под установения минимум, както и че има наложен друг заповор.

На 04.02.2019 г. е извършена справка в ел. регистър на БНБ за разкрити банкови сметки на името на длъжника Н. И..

На 27.07.2021 г. е извършена нова справка в ел. регистър на БНБ за разкрити банкови сметки на името на длъжника Н. И..

На 07.10.2021г.е постъпила нова молба от вискателя по изпълнителното дело/ настоящ ответник/ , с която е поискано извършването на справка в РБСС за банковите сметки и сейфове на длъжника, справка в НОИ за действащи трудови договори на длъжника. Поискано е в случай, че няма открити банкови сметки и действащи трудови договори, да се предприемат действия по опис и оценка на собствени на длъжника движими вещи с цел изнасянето им на публична продан.

С разпореждане от 11.10.2021 г. е насрочен опис на движими имущество на ищцата за 26.11.2021 г. от 11:00 часа на адрес: с. С., общ. Б., ул. „Т. и о.“ № 48. Наложен е и заповор върху вземанията й в „Банка ДСК“ АД и „ОББ“ АД.

С разпореждане от 03.01.2023 г. е насрочен опис на движими имущество на ищцата за 31.03.2023 г. от 11:00 часа на адрес: с. С., общ. Б., ул. „Т. и о.“ № 48.

При тази безспорна между страните фактическа обстановка, възприета и от районния съд от правна страна настоящият въззивен състав прави следните изводи:

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели, въззивният съд намира, че първоинстанционното решение съдържа реквизитите на чл.236 от ГПК и е действително. Произнасянето съответства на предявеното искане и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими.

По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл.269, ал.1 изр. второ от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания относно обжалваната част на решението, като служебно следи за нарушение на императивни материално правни разпоредби, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване/ ТР№1/2013г. на ОСГТК на ВКС/.

Предявен е иск с правно основание чл.439, ал.1 от ГПК. По своята правна природа този иск е отрицателен установителен иск, с който ищецът иска да бъде признато за установено по отношение на ответника, че не дължи сумите, посочени в изпълнителен лист от 14.05.2016г., издаден по ч.гр.д. №16035/2012г по описа на Софийски районен съд поради наличие на новонастъпили обстоятелства, а именно –погасяването на вземанията поради изтекла погасителна давност.

Предявеният иск е допустим, тъй като ищецът се позовава на новонастъпили след издаване на изпълнителния лист факти, на които длъжникът може да се позовава при оспорване на изпълнението. Наличието на висящ изпълнителен процес за събиране на вземането по изпълнителния лист е достатъчно основание за пораждаване на правен интерес у длъжника за предявяване на иска, какъвто е настоящия случай. Само когато принудителното изпълнение е приключили и вискателят е изцяло удовлетворен не е налице правен интерес за длъжника от предявяване на установителния иск.

Предявеният отрицателен установителен иск се основава на твърдението на ищеца, че процесните вземания са погасени по давност, в рамките на което основание съдът дължи произнасяне. С този иск се търси съдебна защита –установяване на недължимост на вземане поради изтекла погасителна давност, тоест че е погасена възможността за принудителното му

изпълнение. Предмет на изследване е дали вземанията са погасени по давност поради неизвършване на изпълнителни действия по изпълнителното дело за срок от две години като основание за прекратяване по право на изпълнителното производство, съответно дали са изтекли пет години от момента, дал началото на новата давност, което от своя страна е довело до погасяване на вземанията по давност.

Съгласно задължителните разяснения, съдържащи се в мотивите към т.10 на Тълкувателно решение №2/26.06.2015г по т.д.№2/2013г на ОСГТК на ВКС когато взыскателят не е поискал извършване на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл.433, ал.1 т.8 от ГПК нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Според мотивите на същото тълкувателно решение прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане на взыскателя съгласно чл.18, ал.1 от ЗЧСИ- насочване на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяване на кредитора, възлагането на вземане за събирани или вместо плащане извършване на опис и оценка на вещ, назначаване на пазач, насочване и извършване на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Прието, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучване на имущественото състояние на длъжника, извършване на справки, набавяне на документи, книжа и др., назначаване на експертиза за определяне непогасения остатък от дълга, извършване на разпределение, плащането въз основа на влязло в сила разпределение и др. Прието е също, че при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно с предприемане на всеки отделен изпълнителен способ и с извършване на всяка изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Посочено е, че искането да бъде приложен отделен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изрична разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Прието е, че нова давност

започва да тече с предприемане на всяко действие за принудително изпълнение. Според тълкувателното решение в изпълнителния процес давността не спира ,тъй като кредиторът може да избере дали да действа/ да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен/ или да не действа /да не иска нови изпълнителни способности. Със същото тълкувателно решение е прието, че когато вискателят не е поискал извършване на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл.433, ал.1,т.8 от ГПК, че прекратяване на изпълнителното производство поради т.нар.“перемпция“ настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпило прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Прието е, че без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право като новата давност е започнала да тече от предприемане на последното по време валидно изпълнително действие.

В контекста на гореизложеното и след анализ на доказателствената съвпукност настоящият въззивен състав счита, че началният момент , от който е започнала да тече петгодишната погасителна давност е 11.04.2016г./ датата на влизане в сила на решението по в.гр.д.№8076/2015г по описа на СГС , на която дата се е стабилизирала и заповедта за изпълнение по чл.410 от ГПК/.Процесният изпълнителен лист е издаден на 14.05.2016г. Съгласно чл.117, ал.1 от ЗЗД от прекъсването на давността започва да тече нова давност. Според чл.117, ал.2 от ЗЗД ако вземането е установено със съдебно решение срокът на новата давност е всякога пет години, какъвто е настоящия случай, поради което е неоснователен поддържания във въззивната жалба довод, че по отношение на сумите за мораторна лихва давността е тригодишна.

От процесния случай от началния момент, от който е започнала да тече петгодишната погасителна давност са извършени множество изпълнителни действия, водещи до нейното прекъсване . Изпълнителното производство е образувано на 10.09.2016г. въз основа на горевизирания изпълнителен лист. По искане на вискателя и възлагане на ЧСИ по реда на чл.18 от ЗЧСИ са били предприети множество изпълнителни действия, всяко

от които е прекъсвало погасителната давност. На 10.09.2016г е наложен заповед върху вземането на ищцата за пенсия, тоест започнал е да тече нов давностен срок . На 25.04.2018г е насрочен опис на движими вещи. С разпореждане от 18.01.2019г е насрочен нов опис на движими вещи на ищцата за 28.02.2019г. На 05.08.2019г и на 03.09.2019г вискателят е проявил активност и е поискал извършване а изпълнителни действия . На 25.09.2019г е насрочен нов опис на движими вещи, собственост на ищцата, за 31.10.2019г. На 07.10.2021г. е подадена молба от вискателя, с която е поискано извършване на справка в РБСС за банковите сметки и сейфове на длъжника, справка в НОИ за действащите трудови договори. С разпореждане от 11.10.2021г. е насрочен нов опис на движимо имущество на ищцата за 26.11.2021г. Наложено е и заповед върху вземанията и в „Банка ДСК“ ЕАД и „ОББ“ АД. С разпореждане от 03.01.2023г е насрочен нов опис на движими вещи на ищцата за 31.03.2023г. Между всяко едно от посочените изпълнителни действия не е изминал срок, който е по-дълъг от две години. Ето защо е неоснователен довода на ищцата, че изпълнителното производство е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК. Действително между разпореждането от 25.09.2019г , с което е насрочен нов опис на движими вещи на длъжника и молбата на вискателя от 07.10.2021г. е изминал период време по-дълъг от две календарни години, но в този момент е действал чл.3 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение / изм.ДВ бр.34/09.04.2020г., съгласно който от 13.03.2020г. до отмяна на извънредното положение/ станало на 20.05.2020г.- или за 69 дни/ са спрели да текат изрично посочените срокове в т.ч. и давностните.

Действително/ както е посочил и районния съд/ е налице спорен въпрос в съдебната практика – предмет на Тълкувателно дело №2/2023г. на ОСГТК на ВКС“Погасителната давност прекъсва ли се от изпълнително действие, извършено по изпълнително дело, по което е настъпила перемпция“. До решаването на този въпрос настоящият въззивен състав споделя мотивите, застъпени в решение №37 от 24.02.2021г. по гр.д.№1747/2020г по описа на ВКС четвърто г.о. Във визираното решение е прието, че перемпцията не настъпва, ако след поискването на един изпълнителен способ в продължение на две години вискателят не е поискал нов изпълнителен способ, най-малкото защото през това време може да се е осъществявал поискания предходен изпълнителен способ, а преди неговия край не може да се прецени

със сигурност има ли нужда от друг способ/ може да не се постигне желаната висока цена, може да се присъединят кредитори и др/. Новата давност започва да тече от последното прекъсване с надлежно извършено изпълнително действие или признание на вземането от длъжника, като перемпцията е без правно значение за давността. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ, тъй като дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист, а единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело. Във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Доколкото давността е свързана с поведението на кредитора, тя не се влияе от поведението на други лица и затова ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичане на давностния срок по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указания на органа на изпълнителното производство. Изложено е, че двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение/ включително доброволно, напр. по постигнато споразумение между страните/, тоест осъществяването на всички поискани способности е приключило / успешно или безуспешно/ или поисканите не могат да се осъществят по причина, за която взискателя отговаря – след направено искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуеотява неговото прилагане.

В горепосочената съдебна практика на ВКС е изведен принципа, че перемпцията и погасителната давност представляват санкция за бездействащия кредитор, който чрез своите искания за прилагане на изпълнителни способности и внасяне на дължимите по изпълнението такси и разноски, трябва да поддържа висящността на изпълнителното производство, освен когато няма правна възможност да действа. В мотивната част и в диспозитива на т.10 от коментирания по-горе тълкувателно решение, в които

е прието, че нова погасителна давност започва да тече от датата, на която е поискано или предприето последното валидно изпълнително действие, следва изводът, че за прекъсване на давността е достатъчно вискателят да е поискал определено изпълнително действие, изграждащо конкретен изпълнителен способ. Без правно значение е дали това действие е довело до осребряване на имуществото на длъжника, тъй като нито разпоредбата на чл.116, б“в“ от ЗЗД, нито съдебната практика по прилагането на тази норма, поставят такова изискване.

В мотивите на т.5 от ТР№3/2017г по тълк.д.№3/2015г на ОСГТК на ВКС е прието, че изпращането на запорно съобщение до банката представлява действие по налагане на запор дори и в случаите, в които е върнато уведомление по чл.508 от ГП, че длъжникът не разполага със сметка в банката, като от значение за определяне на вида на действието е материализираното в него изявление на съдебния изпълнител, а не дали са настъпили свързаните с това изявление правни последици. Следователно като изпълнително действие изплащането на запорно съобщение без запор ефективно да бъде наложен при липса на банкова сметка, също е от естеството да прекъсва давността.

Предвид изложеното настоящият въззивен състав приема, че в случая не е изтекъл срок по-дълъг от пет години и вземането на ответника – вискател по изпълнението не е погасено по давност. Ето защо предявения иск се явява не основателен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Несъстоятелен е релевирания във въззивната жалба доводи, че съгласно съдебната практика налагането на запори, които не са довели до реален запор, респективно насрочването на опис и оценка на движими вещи при данни, че същите фактически не са били осъществени сами по себе си не прекъсват давността. Напротив анализът на практиката на ВКС до този момент сочи, че е даден приоритет на активността на вискателя и за поддържане висящността на изпълнителното дело е от значение единствено и само фактът на предприемане на действия от негова страна, защото активната страна в изпълнителното производство е именно вискателя. Да се обвърже негативният резултат от поисканите от вискателя и предприети от съдебния изпълнител действия със санкцията на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК би означавало вискателят да бъде лишен от възможността да реализира вземането си, макар

и в един по-късен момент, независимо че не е преустановил активността си по водене на изпълнително дело и въпреки демонстрираното желание да получи изпълнение. От друга страна длъжникът пък би черпил права от собственото си неправомерно поведение и би бил толериран от закона да не плаща при наличието на законно закрепена възможност за това.

В обобщение въззивната жалба е неоснователна. Фактическите и правни изводи на въззивната инстанция съвпадат с тези на районния съд , поради което а основание чл.271, ал.1 от ГПК решението на районния съд като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено. Въззивният съд се присъединява към мотивите, изложени в обжалваното решение и на основание чл.272 от ГПК препраща към тях по отношение на всички въпроси, по които не е взел становище в настоящото решение.

По разноските:

Предвид изхода на делото следва да бъде осъдена жалбоподателката да заплати на ответника по жалбата на основание чл.78, ал.8 от ГПК сумата от 100лв. разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция.

Така мотивиран Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №1264 от 27.11.2023г, постановено по гр.д. №1680/2023г по описа на Районен съд-П..

ОСЪЖДА Н. С. И. с ЕГН ***** със съдебен адрес гр.С., ж.к.“М.“, бл.440, вх.2, ап.38 да заплати на „Т. С.“АД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление град С., ул.“Я.“№23Б сумата от 100лв. разноски за въззивната инстанция.

Решението на основание чл.280, ал.3,т.1 от ГПК не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____